

การศึกษาอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง
 จังหวัดนครปฐม

The Study of Lao Khrang Ethnic Identities in Phrong Madua Subdistrict
 Muang District Nakhon Pathom Province.

แพรภัทร ยอดแก้ว^{1*}

Praepat yodkaew^{1*}

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั้ง เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ได้แก่ พระสงฆ์ ผู้นำชุมชน เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ และชมรมลาวครั้ง จำนวน 20 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. อัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ได้แก่ ประวัติศาสตร์ ลักษณะครอบครัว อาชีพ อาหาร การแต่งกาย ภาษา ศาสนาและความเชื่อ
2. ประเพณีของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ได้แก่ ประเพณีแห่ธงสงกรานต์ ประเพณีบุญกลางบ้าน
3. แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ได้แก่ นโยบายส่งเสริม สนับสนุนให้ชุมชนนำวิถีชีวิตและวัฒนธรรมลาวครั้งมาพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พัฒนาและสนับสนุนให้ชุมชนเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ เป็นแหล่งเรียนรู้และแหล่งอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง สนับสนุนทุนวิจัยแก่สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาวิจัยแนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในชุมชนเทศบาลโพรงมะเดื่อ

คำสำคัญ: อัตลักษณ์, ชาติพันธุ์, ลาวครั้ง

Abstract

This research is Qualitative Research and Participatory Action Research (PAR). The purposes of this research were to study The Study of Lao Khrang Ethnic Identities in Phrong Madua Subdistrict Muang District Nakhon Pathom Province. The Key Informant used for study are 20 person including monks, community leader, Phrong Madua municipal district, and Lao Khrang Club.

Major findings were as follows :

1. The Heritage Study of Lao Khrang Identity include History, family, career , food , dress , language, religion and belief.
2. The traditional of Lao Khrang Ethnic Identities in Phrong Madua Subdistrict Muang District Nakhon Pathom Province were Songkran Festival Flags and Bun Klang Ban traditional.
3. Guidelines for the Conservation of Lao Khrang Identity including promotion encourage community lifestyle and culture of Laos Khrang to develop a cultural tourism destination. And encourage community development district Prongmadua . A place of learning and culture of

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม อเมือง จ.นครปฐม 73000.

* Corresponding author, E-mail: kiaochoaum@hotmail.com

ethnic Lao Khrang. Grants to support research institutions and related organizations . To study the conservation of Lao Khrang cultural.

Keyword: Identities, Ethnic, Lao Khrang

บทนำ

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asia) หรือเอเชียอาคเนย์ จัดเป็นดินแดนแห่งความหลากหลายทางชาติพันธุ์ โดยมีชนชาติต่างๆ ตั้งถิ่นฐานกระจายตัวอยู่ทั่วทั้งภูมิภาค อาทิเช่น ชาวไทย ชาวลาว ชาวพม่า ชาวกะเหรี่ยง ชาวจาม ชาวลาวหู่ ชาวมูเซอชาวละว้า ชาวชวาและชาวมลายู เป็นต้น ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นภูมิภาคที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย โดยอยู่ระหว่างประเทศใหญ่ 2 ประเทศ คือ จีนกับอินเดีย จึงได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอินเดียและจีนเข้ามาในระดับที่แตกต่างกัน เช่น ไทยและลาวได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอินเดียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนเวียดนามได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมมาจากจีนเป็นส่วนใหญ่ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีพื้นที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วนโดยแบ่งตามภูมิศาสตร์คือ ส่วนที่เป็นหมู่เกาะ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และติมอร์-เลสเต ส่วนที่เป็นภาคพื้นทวีป เป็นพื้นแผ่นดินใหญ่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชียประกอบด้วยประเทศเมียนมาร์ เวียดนาม กัมพูชา ลาว และไทย

ประเทศไทยเป็นดินแดนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ อพยพจากถิ่นฐานเดิมเข้ามาตั้งรกรากตามชุมชนต่างๆ เช่น มอญ จีน มุสลิม ญวน ลาวพวน ลาวเวียง ลาวโซ่ง และลาวครั่ง แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ต่างก็มีขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม (คณะศึกษาศาสตร์, 2557) การยอมรับในพหุวัฒนธรรมที่แตกต่างกันและเคารพในสิทธิมนุษยชนซึ่งกันและกัน จึงทำให้กลุ่มชาติพันธุ์หลากหลายในประเทศไทย สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกันได้อย่างสงบสุข

จากประวัติศาสตร์ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ปี พ.ศ. 2371 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.3) เมื่อครั้งที่ปราบศึกเจ้าอนุวงศ์ได้ มีกลุ่มคนลาวที่ถูกกวาดต้อนให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ตามหัวเมืองน้อยใหญ่ ชาวลาวครั่งก็เป็นกลุ่มคนลาวที่ถูกกวาดต้อนมาในครั้งนั้นด้วย โดยที่มาของชื่อเรียกกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งมาจากกลุ่มคนลาวที่มาจากแถบภูเขาที่ชื่อว่า “ภูคัง” ได้อพยพมาด้วย จึงทำให้คนทั่วไป เรียกคนลาวกลุ่มนี้ว่า “ลาวภูคัง” ต่อมามีการเรียกชื่อผิดเพี้ยนกันไปจากเดิมมากมายหลายชื่อ จากลาวขี้ครั่ง มาเป็นลาวครั่ง

ประชากรส่วนใหญ่ในชุมชนเขตเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ เป็นชาวไทยเชื้อสายลาวหรือเรียกว่าลาวครั่ง ได้อพยพมาจากแขวงบ่อแก้ว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนลาว ในสมัย ร.3 ชาวลาวครั่งได้สืบทอด วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชนของชาติพันธุ์ลาวครั่ง โดยตั้งบ้านเรือนอยู่ในหมู่ 1, 2, 3, 5, 6, 10, 15 ตำบลโพรงมะเดื่อ ส่วนหมู่อื่นๆจะเป็นชาวไทยเชื้อสายจีน ประเพณีวัฒนธรรมที่โดดเด่นในพื้นที่จะเป็นวัฒนธรรมประเพณีเกี่ยวกับศาสนาและความเชื่อที่แสดงออกในรูปของวิถีชีวิต ปัจจุบันเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ สนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มคนในตำบลเพื่อตอบสนอง ความต้องการที่จะสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น พร้อมทั้งได้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในวิถีชีวิตจนเกิดเป็นรูปธรรมในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ และสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เข้ามาสนับสนุนจัดการปัญหาในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อจัดการกับปัญหาของประชาชนในทุกด้าน ประกอบด้วยการดำเนินการด้านเศรษฐกิจ การดำเนินการด้านความรู้การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม การดำเนินการด้านการดูแลสุขภาพ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ มีประสบการณ์ในการจัดการตนเองมีความพร้อมในการเข้าสู่ตำบลสุขภาวะ โดยใช้แนวคิดที่จะพัฒนาชุมชนโดยการขับเคลื่อนชุมชนโดยชุมชนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมมุ่งเน้นการพัฒนาความเป็นอยู่โดยใช้ชีวิตตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงตั้งวิสัยทัศน์ในแผนพัฒนาเทศบาลที่ว่า บริหารจัดการโปร่งใส ใช้ทรัพยากรคุ้มค่า ประชาชนมีส่วนร่วม สาธารณสุขบริโภคนโยบายได้มาตรฐาน เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นประโยชน์สุขของประชาชน โดยนำหลักของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) มาใช้ในการบริหารองค์กร เน้นการใช้ทรัพยากรในพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยสร้างการมีส่วนร่วม การเสริมความเข้มแข็งภาคประชาชนด้วยการหนุนการทำงานของกลุ่มและแหล่งเรียนรู้ และเชื่อมโยงการทำงานร่วมกับภาคีเครือข่ายในพื้นที่ การพัฒนา ส่งเสริม สนับสนุน

กระบวนการบูรณาการงานร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด (มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, 2559)

สภาพทั่วไปของเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อมีลักษณะเป็นที่ราบลุ่มทั่วทั้งบริเวณเป็นแผ่นดินผืนใหญ่ถูกแบ่งย่อยโดยคลองธรรมชาติ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การประกอบอาชีพเกษตรกรรม ภาพรวมของชุมชนเป็นชุมชนชนบทกึ่งเมือง มีห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ มีโรงเรียนเอกชน โรงเรียนรัฐ ประชาชนร้อยละ 80 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 19 นับถือศาสนาคริสต์ และที่เหลืออีกร้อยละ 1 นับถือศาสนาอื่นๆ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ, 2559)

จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลาวครั่ง ในประเทศไทยพบว่า มีงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านที่น่าสนใจ เช่น ญาณภัทร ยอดแก้ว (2559) ธิติพงศ์ มีทอง (2559) กชพรรณ คมขำ (2557) จิตกวี กระจ่างเมฆ (2557) ไพรินทร์ สุขพินิจ (2557) เสาวนีย์ อาริฉงเจริญ (2556) รุจี ศรีสมบัติ (2553) สุมลีย์ ปันทอง (2552) สุพิศ ศรีพันธุ์ (2551) วิวัฒน์ วรรณ (2550) พระสยาม กาฬภักดี (อหีสโก) (2550) นุจิรา รัศมีไพบุลย์ (2549) อัญญาพร ทองบริสุทธ์ (2547) พัชราณี วัฒนชัย (2546) วิราวรรณ ชาติบุตร (2546) กนกวรรณ บริสุทธ์ และคณะ (2542) คณินุช มิยะบุญ (2537) และ จินดา ชาติวงษ์ (2529) งานวิจัยเหล่านี้ ศึกษาชาติพันธุ์ลาวครั่งในด้านต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องภาษาลาวครั่ง ภูมิปัญญาการทอผ้าและสวดลายผ้าทอ เป็นต้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั่ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและชาติพันธุ์ลาวครั่ง เพื่อเป็นแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีของชาวลาวครั่ง เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้แก่จังหวัดนครปฐมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั่ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาประเพณีของชาติพันธุ์ลาวครั่ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีของชาติพันธุ์ลาวครั่ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research – PAR) มีขั้นตอนการวิจัย คือ

- 1) การศึกษาภาคเอกสาร ผู้วิจัยเน้นใช้การศึกษาเอกสาร (Document Data) ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
- 2) การศึกษาภาคสนาม ใช้วิธีการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) การจัดกลุ่มสนทนา (Focus Group) สำหรับการจัดการความรู้และใช้กระบวนการถอดบทเรียน รวมทั้งการเก็บข้อมูลจากเรื่องเล่า (Story Telling) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informant) จำนวน 20 คน ประกอบด้วย หลังจากนั้น จึงนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ สังเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล โดยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2558 จนถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559 รวมเป็นระยะเวลา 12 เดือน

ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informant)

การวิจัยครั้งนี้ มีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informant) ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selective) กลุ่มตัวอย่าง คือ พระสงฆ์และผู้นำชุมชน จำนวน 5 คน เทศบาลตำบล จำนวน 5 คน และกลุ่มชมรมลาวครั่ง จำนวน 10 คน รวมจำนวนผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญทั้งสิ้น 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสังเกตการณ์ แบบสรุปการสนทนากลุ่ม และแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยได้สร้าง และพัฒนาเครื่องมือขึ้นเอง โดยศึกษาทฤษฎี แนวคิด จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยให้มีความเหมาะสมที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลระดับพื้นฐาน โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาสรุปข้อความของแต่ละบุคคล และรวบรวมจัดหมวดหมู่ทำความเข้าใจและอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
2. วิเคราะห์ข้อมูลระดับกลุ่มจากการสนทนากลุ่มมาสรุปข้อความ รวบรวมจัดหมวดหมู่ทำความเข้าใจและอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
3. ข้อมูลจากการสังเกตและสังเคราะห์เอกสารมาวิเคราะห์และตีความ สรุปและอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
4. วิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกแยะออกเป็นหมวดหมู่เนื้อหาตามประเด็นและขอบเขตของการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและตรวจสอบความถูกต้องด้วยวิธีแบบสามเส้า
5. ประมวลผลข้อมูลแต่ละหมวดหมู่ แล้วนำมาทำความเข้าใจ ตีความ และอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
6. นำเสนอผลการศึกษาด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาในองค์ประกอบความสัมพันธ์และข้อสรุปของประเด็นที่ศึกษานำเสนอแบบพรรณนาเนื้อความ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 อัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั้ง เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

1. ประวัติศาสตร์ของชาวลาวครั้ง

จากบทสรุปของการสัมภาษณ์เจ้าอาวาสวัดโพรงมะเดื่อและประธานชมรมลาวครั้ง พบว่าชาวลาวครั้ง คือ กลุ่มคนลาวที่เข้ามาก่อตั้งบ้านเรือนในเขตเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ มีประวัติเริ่มก่อตั้งชุมชนในปลายรัชสมัยรัชกาลที่ 2 มีหลักฐานว่าชุมชนตั้งอยู่ห่างจากองค์พระปฐมเจดีย์ ไปทางทิศตะวันตกประมาณ 5 กิโลเมตร ปัจจุบันเป็นหมู่ที่ 7 ตำบลลำพญา (อดีตเรียกว่าทุ่งวัด) ต่อมาวัดดังกล่าวได้ย้ายไปตั้งบริเวณบ้านหนองฉิม (เดิมเรียกว่า หนองลิ้ม) ชุมชนได้ย้ายวัดไปจากนั้นวัดได้ย้ายที่ตั้งอีกครั้งซึ่งเป็นที่อยู่ของวัดในปัจจุบัน คือ วัดโพรงมะเดื่อ และมีเรื่องเล่าบอกต่อกันมาว่า เดิมชุมชนตั้งชื่อว่าบ้านหัวเข้ เนื่องจากมีซากของหัวจระเข้อยู่ในโพรงของต้นมะเดื่อ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รัชฎา สุขแสงสุวรรณ (2547) พบว่า ชาวลาวครั้ง กลุ่มคนลาวที่ถูกกวาดต้อนให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในสยามสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ปี พ.ศ. 2371 เมื่อครั้งที่ปราบศึกเจ้าอนุวงศ์ได้ ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.3) และอพยพมาครั้งแรกอยู่ที่บ้านหนองดินแดง บ้านโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม แล้วจึงได้อพยพมาอยู่ที่เขากระจิว จังหวัดสุพรรณบุรี ต่อมาจึงอพยพโยกย้ายมาอยู่ในเขตพื้นที่เมืองชัยนาท เมื่อปีระกา เดือน 3 พ.ศ. 2427 ชาวลาวครั้งมีการเคลื่อนย้ายบ้านเรือนกันอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งเข้าสู่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.5) มีการปรับเปลี่ยนการปกครองเป็นแบบเทศาภิบาล จึงได้มีชาวลาวครั้งตั้งหลักแหล่งถาวรในจังหวัดนครปฐมในพื้นที่ต่างๆ ได้แก่ อำเภอกำแพงแสน ในตำบลทุ่งกระพังโหม ทุ่งขวาง ทุ่งลูกนก ทุ่งบัว กระต๊อบ สระสีมูม ดอนข่อย และสระพัฒนา อำเภอดอนตูม ในตำบลอำเภอนครชัยศรี ในตำบลศรีมหาโพธิ์ อำเภอบางเลน ในตำบลไผ่หูช้าง และ อำเภอเมือง ในตำบลสามควายเผือก เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ (สามารถ, 2557: 1-3)

2. ลักษณะครอบครัวของชาวลาวครั้ง

ในอดีต วิถีชีวิตของชาวลาวครั้งเป็นครอบครัวขยาย (Extend Family) จะประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยวตั้งแต่สองครอบครัวมารวมกัน แต่ครอบครัวขยายที่แท้จริงจะประกอบด้วยสมาชิกสามชั่วอายุคน (หรือมากกว่า) ที่เป็นญาติกัน ได้แก่ ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ ลูกๆ และพี่น้อง ครอบครัวขยายเกิดจาก ลูกที่แต่งงานแล้วไม่ออกไปตั้งบ้านใหม่เป็นของตนเอง แต่มีภรรยาหรือสามีมาอยู่กับครอบครัวเดิมของตนเอง

ในปัจจุบัน วิถีชีวิตของชาวลาวครั้งเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น (Nuclear family) คือ แยกจากครอบครัวขยายไปสร้างบ้านใหม่ สร้างครอบครัวใหม่ ประกอบไปด้วย สามี ภรรยาและบุตร โดยมักจะสร้างบ้านที่ไม่ไกลจากญาติของตน จึงทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวยังแนบแน่นเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีการไปมาหาสู่กับญาติพี่น้องด้วยกันตลอด และมีกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ

3. อาชีพของชาวลาวครั้ง

ชาวลาวครั้งโพรงมะเดื่อ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น การทำนา ทำสวนผัก ทำฟาร์มเห็ดเพื่อสุขภาพ ฟาร์มปลา ปลุกผักปลอดสารพิษ เป็นต้น นิยมทำไร่นาสวนผสม ยามว่างจากทำนา ทำไร่ ก็จักสานรับจ้างทั่วไป นอกจากนี้มีบางส่วนที่มีอาชีพรับราชการ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

4. วัฒนธรรมอาหารของชาวลาวครั้ง

ชาวลาวครั้งโพรงมะเดื่อ จะนำวัตถุดิบในท้องถิ่น มาปรุงอาหารพื้นบ้าน ได้แก่ ขนมจีน น้ำยาปลา ส้มตำปลาร้า ลาบหมู ไก่ย่าง ปลาเผา แจ่ว แกงป่า แกงบอน แกงคั่ว แกงผ่า ข้าวต้มมัด แป้งจี๊ กั๊วยทอด เป็นต้น นอกจากนี้ เจ้าอาวาสวัดโพรงมะเดื่อได้สนับสนุนให้ชาวลาวครั้งในชุมชนสืบทอดภูมิปัญญา ทำขนมจีนแบบโบราณโดยใช้ข้าวเจ้าในชุมชน ซึ่งชาวลาวครั้งจะมาร่วมแรง ร่วมใจกันตำแป้ง หมักแป้ง บีบเส้นขนมจีน พร้อมน้ำยาปลา น้ำยากะทิ และน้ำพริกที่วัด เพื่อจัดเป็นอาหารในงานบุญ งานประเพณีต่างๆ ของชุมชนด้วย

5. การแต่งกายของชาวลาวครั้ง

การแต่งกายและวิธีการทอผ้าของชาวลาวครั้ง จะนำวัสดุจากธรรมชาติในท้องถิ่น คือ ฝ้าย และไหม มาเป็นวัสดุในการทอ เทคนิคที่ใช้มีทั้งการจกและมัดหมี่ ผ้าที่เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของชาวลาวครั้ง คือ ผ้าชิ้นมัดหมี่ต่อตีนจก ซึ่งชาวลาวครั้งมีเอกลักษณ์ในการทอผ้าจกที่ต่างจากกลุ่มอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด คือ สีที่ใช้เป็นสีที่ได้จากธรรมชาติ และการใช้สีที่ให้ความรู้สึกร้อนแรง เช่น สีแดงจากครั่ง สีส้มจากหมากสุก สีเหลืองจากหัวขมิ้น สีดำนำมาจากมะเกลือ + เทา (ตะไคร่น้ำ) สีครามได้มาจากต้นครามผสมกับปูนกินหมาก และลวดลายผ้าทอที่ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว โดยชาวลาวครั้งโพรงมะเดื่อ จะมีลายผ้าชิ้นมัดหมี่ ต่อตีนจก เหมือนกับชาวลาวครั้ง ต.บ่อกรู อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี เนื่องจากช่างทอผ้าผู้มีความรู้มีอายุมากขึ้นและเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก ลูกหลานที่ได้รับการสืบทอด ภูมิปัญญาทางด้านสิ่งทอมีจำนวนน้อยลง จึงทำให้ขาดแคลนครูผู้ถ่ายทอดภูมิปัญญาทางด้านสิ่งทอ ในปัจจุบันชาวลาวครั้งโพรงมะเดื่อ จึงเกิดการสูญหายของมรดกภูมิปัญญาทางด้านผ้าทอ นำชุมชนลาวครั้งบ้านโพรงมะเดื่อ จึงได้สืบสานภูมิปัญญาผ้าทอลาวครั้ง โดยการสั่งซื้อจากชุมชนลาวครั้งบ้านบ่อกรู มีลายผ้าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น นอกจากจะทอไว้เพื่อใช้ในครัวเรือนแล้ว ยังทอเพื่อการจำหน่ายเป็นรายได้เสริมจากอาชีพหลักด้วย

ในชีวิตประจำวัน ชาวลาวครั้งโพรงมะเดื่อ จะแต่งตัวตามปกติ แต่ในช่วงเทศกาล หรือในงานประเพณีต่างๆ เช่น วันสงกรานต์ วันสารท วันเข้าพรรษา วันออกพรรษาและวันพระ หรืองานที่มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง จะมีการแต่งกายด้วยชุดผ้าทอลาวครั้ง เพื่อแสดงถึงวัฒนธรรมการแต่งกายและความสามัคคีของชาติพันธุ์ลาวครั้ง โพรงมะเดื่อ

การแต่งกายสำหรับผู้ชาย ผู้ชายจะใส่เสื้อม่อฮ่อมหรือเสื้อผ้าฝ้าย มีทั้งแขนยาวและแขนสั้น ใส่กางเกงขายาว มีผ้าขาวม้าลายตาราง คาดเอวหรือพาดบ่า

การแต่งกายสำหรับผู้หญิง ผู้หญิงจะแต่งกายด้วยผ้าทอจากฝ้ายและไหม สวมเสื้อแขนสั้นและแขนยาว ท่อนอก และนุ่งผ้าซิ่น ซึ่งผ้าซิ่นเป็นผ้าทอมัดหมี่ลายตรง ต่อผ้าซิ่นตีนจก

การทำ “ผ้ามัดหมี่” เป็นกรรมวิธีการทอผ้าอย่างหนึ่ง ที่นำเอาเส้นด้ายมามัดเป็นเปลาะๆ ตามลายแล้วนำไปย้อมสีให้เกิดสีสัน และลวดลายตามที่ต้องการเรียกวิธีการมัดย้อมแบบบ้านหมี่ ต่อมาจึงเหลือเพียง “มัดหมี่” ผ้าที่ทอจากเส้นด้ายที่มัดหมี่ จึงเรียกว่า “ผ้ามัดหมี่” ความงดงามและความเป็นเอกลักษณ์ของผ้ามัดหมี่ คือ รอยสีที่ค่อย ๆ ซึมในเนื้อผ้าที่ติดกับลวดลาย ทำให้ได้ลวดลายที่แปลกตา เพิ่มความงดงามและควมมีเสน่ห์ให้แก่ผ้ามัดหมี่ การทอผ้ามัดหมี่สลับการกับทอแบบลายซิด เพื่อเพิ่มความงดงามให้แก่ผ้าทอมากยิ่งขึ้น เช่น ลายแมงงอด ลายอึ่งลายช้าง ลายม้า ลายพญานาค ลายดอกแก้ว ลายดอกจันทร์ ลายตะเภาลงเกาะ ลายขอ ลายสิงห์ ลายคชสีห์อ่อนน้อย ลายแมงมุม ลายกบ ลายหอยปราสาท หรือธรรมาสน์ เป็นต้น

สำหรับการแต่งการไปวัด ทำบุญ ถวายทาน ฟังธรรมที่วัด ผู้สูงอายุ ทั้งหญิงและชายจะนุ่งขาวท่อนอก มีผ้าสไบเฉียง เรียกว่า ผ้าเปียงโต้ง ด้วย

6. ภาษาลาวครั้ง

ชาวลาวครั้งโพรงมะเตือ ใช้ภาษาพูดทั้งภาษาไทยและภาษาลาว การใช้ภาษาลาวครั้ง จะใช้พูดในชุมชนลาวครั้งด้วยกัน ส่วนภาษาเขียนนั้นจะเขียนเหมือนกับภาษาไทย เนื่องจากการสืบทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมทางด้านภาษาน้อยลง จึงทำให้คนรุ่นใหม่ใช้ภาษาไทยมากขึ้น

7. ศาสนาและความเชื่อของชาวลาวครั้ง

ชาวลาวครั้งโพรงมะเตือ นับถือพุทธศาสนา และมีประเพณีปฏิบัติเช่นพุทธศาสนิกชนทั่วไป คือทำบุญตักบาตร ไปถือศีล ฟังธรรมที่วัดตามวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา ทำบุญถวายสลากภัตวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา เมื่อถึงวันพระ ลาวครั้งโพรงมะเตือ จะให้ความสำคัญกับการไปทำบุญที่วัดมาก คนที่ไม่ไปทำบุญจะถูกมองในแง่ไม่ดี นอกจากจะนับถือพุทธศาสนาแล้ว ยังนับถือผีและมีความเชื่อในอำนาจที่เหนือธรรมชาติด้วย เช่น มีความเชื่อในเรื่องผีเจ้านาย ผีเทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

นอกจากนี้ยังมีความเชื่อว่า คนมีขวัญอยู่ในตัว เช่น เวลาตกใจก็ร้องว่า ขวัญมาเด้อ (ขวัญมาเถอะ) และเชื่อในเรื่องดวงชะตา เมื่อของหายหรือลูกร้องไห้ไม่หยุดก็ไปหาหมอดู หมอนี้ทำหน้าที่หลายอย่างเช่น ดูฤกษ์ยามในการทำพิธีกรรม รดน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์ ดูดวงชะตา ดูของที่หายไปแล้วอยู่ที่ใด หรือเด็กร้องไห้ไม่หยุดมักจะเชื่อว่าเป็นเพราะผีเจ้านายหรือคุณพระ (คุณพระคล้ายกับเป็นผู้คุ้มครองบ้านเรือน) หรือบางทีก็อาจเป็นเพราะเจ้าพ่อ จึงมักสะเดาะเคราะห์ด้วยการนำกระต๊อบบรรจุเครื่องพลีไปทิ้งที่ทางสามแพร่ง รดน้ำมนต์ นำเอาพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ไปให้ผีเจ้านายที่วัด หรือสร้างพระพุทธรูปไปให้โดยนำไปถวายพระสงฆ์ในวันพระ 8 คำหรือ 15 คำ

ส่วนที่ 2 ประเพณีและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเตือ อำเภอเมืองจังหวัดนครปฐม

ประเพณีและพิธีกรรม ชาวลาวครั้ง มีความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อในเรื่องผีบรรพบุรุษคือ ผีเจ้านายและผีเทวดา และสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติทั่วไป จึงมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวลาวครั้งเป็นอย่างยิ่ง ประเพณีและพิธีกรรมจึงเป็นการเพิ่มขวัญกำลังใจ และความมั่นใจสำหรับการทำมาหากินและการดำเนินชีวิตของตน จึงทำให้มีพิธีกรรมต่าง ๆ สืบทอดต่อกันมาจนเป็นประเพณี เช่น

1. ประเพณีแห่ธงสงกรานต์

ประเพณีแห่ธงสงกรานต์หรือยกธงสงกรานต์ คือ ประเพณีทำบุญทอดผ้าป่าของชาวลาวครั้ง ชาวลาวครั้งโพรงมะเตือ ได้สืบสานประเพณีแห่ธงสงกรานต์มากกว่า 138 ปีแล้ว โดยจะจัดในช่วงเดือนเมษายนของทุกปี หลังจากวันสงกรานต์ไปแล้ว 7 วัน ณ วัดโพรงมะเตือ เทศบาลตำบลโพรงมะเตือร่วมกับวัดโพรงมะเตือ และสำนัก

วัฒนธรรมจังหวัดนครปฐม จัดงานประเพณีแห่ธงสงกรานต์ขึ้น ซึ่งปีนี้จัดในระหว่างวันที่ 22-24 เมษายน 2559 ชาวลาวครั่งและลาวทรงดำในแต่ละตำบล แต่ละจังหวัด เช่น นครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี จะกำหนดจัดงานไม่พร้อมกัน เพื่อให้ชาวลาวครั่งในแต่ละหมู่บ้านได้ไปร่วมงานบุญประเพณีแห่ธงสงกรานต์ของหมู่บ้านอื่นๆ เรียกว่า เป็นการใช้แรงกัน โดยแต่ละหมู่บ้านจะเตรียมหาต้นธงที่ทำมาจากต้นไผ่ที่มีความยาวมากที่สุด อาจจะมียาวถึง 10 เมตร ลิดกิ่งใบออกเหลือยอดเป็นแขนงไว้พองาม ก่อนวันแห่ธงสงกรานต์จะทำการรับขวัญต้นธง ผู้เฒ่า ผู้รู้ ในหมู่บ้าน จะนำขมิ้นมาทาต้นธงทั้งลำ ขอศีลให้พรและนำต้นธงไปตากแดด ส่วนทางธงจะมีการตกแต่งด้วยวัสดุที่เป็นผืนเป็นแผ่น เช่น พรมหรือผ้ามาหลากสี นำมาเย็บให้ติดกัน และทำที่แขวนและทำชายธงด้วยดอกรักร้อยเป็นอุบะตาข่ายปลายแหลม สำหรับแขวนไว้ปลายเสาธงให้ห้อยลงมา ประดับด้วยดอกไม้ กล้วย ส่วนที่ผืนธงนั้นอาจจะปักเป็นตัวอักษรชื่อหมู่บ้านด้วย แล้วนำมาแขวนไว้ที่ปลายธง

การจัดรูปขบวนนั้นแห่ธงสงกรานต์ ชาวบ้านจะนำผ้าไตรใส่พานแว่นฟ้า ตามด้วยของใช้ถวายพระ พุ่มธนบัตรเสียบไม้ปักกับต้นกล้วยหรือ ลักษณะเป็นพุ่มผ้าป่า จะมีวงกลองยาวหรือวงดนตรีพื้นบ้านนำหน้า มีชาวบ้านแต่งตัวสวยงามมาเป็นนางรำหน้ากลองยาวกันอย่างสนุกสนาน และปิดท้ายขบวนด้วยชายหนุ่ม จำนวน 2-4 คน แยกเสาธงไม้ไผ่ทั้งลำ หรือบางหมู่บ้านจะใช้รถกระบะแยกเสามาจนถึงวัดก็ได้ ในระหว่างที่เดินผ่านจะมีคนดูสองข้างทางและร่วมทำบุญกับหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้าน ตามศรัทธา เมื่อถึงบริเวณวัด ผู้แยกเสาธงอาจจะเล่นกับเสาธงทำให้เกิดความสนุกสนาน โดยเล่นชักเย่อเสาธงไป-มา จับคนขึ้นไปนั่งบนเสาธง แล้วโยนทิ้งเสาธงและคนให้ลอยขึ้นไป แล้วรับไว้ให้เกิดความหวาดเสียวแก่คนดู เป็นต้น เมื่อถึงโบสถ์วัดโพรงมะเดื่อจะวนโบสถ์ 3 รอบ แล้วนำเสาธงผูกธงที่ปลายแล้วปักลงหลุม ซึ่งทางวัดได้เตรียมไว้ที่ลานวัด ก่อนปักลงหลุมมีการจุดประทัดหรือให้ร้องให้เสียงดังสนั่น แล้วนำของสังฆทานถวายพระและพุ่มธนบัตรถวายพระ ซึ่งจะเสร็จสิ้นพิธีนี้ในเวลาประมาณ 19.00 น. จากนั้นจะมีการมอบรางวัลให้กับสาวงามชาวลาวครั่งในแต่ละหมู่บ้านและการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งในแต่ละหมู่บ้านที่มาทำบุญร่วมกัน รวมทั้งวงดนตรีโปงลางบนเวทีกลางวัด เพื่อฉลองธงสงกรานต์และผ้าป่าประเพณีแห่ธงสงกรานต์

ในเวลาเช้า 8.00 น. มีการทำบุญตักบาตรบนศาลาวัดโพรงมะเดื่อ และกล่าวคำถวายผ้าป่าโดยโยงสายสิญจน์จากทุกต้นที่ปักไว้ ปีหนึ่ง ๆ อาจมีธงถึง 5-9 ต้น แล้วแต่ชาวบ้านแต่ละหมู่บ้านจะจัดหามาพร้อมประเพณีในตอนบ่ายชาวบ้านจะนัดกันทำความสะอาดวัด พัฒนาวัด เสร็จแล้วจึงนิมนต์พระลงมาที่ลานวัด เพื่อให้ชาวบ้านได้สรงน้ำพระทั้งวัด ส่วนคนหนุ่มสาวในหมู่บ้านมีการรดน้ำของพรจากผู้ใหญ่ด้วย หลังจากนั้นชาวบ้านจึงรดน้ำซึ่งกันและกันเป็นการสนุกสนาน รื่นเริง

2. ประเพณีบุญกลางบ้าน

ความเชื่อของประเพณีบุญกลางบ้าน มาจากการผสมผสานความเชื่อเรื่องบรรพบุรุษของคนโบราณ เข้ากับความเชื่อทางพุทธศาสนา เป็นคติความเชื่อเรื่องผีบรรพบุรุษ ในการขอขมาบรรพบุรุษที่ปรารถนาความอุดมสมบูรณ์จนสามารถเก็บเกี่ยวได้ และเป็นการสะเดาะเคราะห์คนในหมู่บ้านทั้งหมด และสอดคล้องกับวิถีชีวิตทางเกษตรกรรมของคนในชุมชนโพรงมะเดื่อ โดยประสานกับคติทางพุทธศาสนาเถรวาท ด้วยการจัดให้มีการทำบุญเลี้ยงพระภิกษุสงฆ์ เพื่อเป็นอุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ และเสริมสวัสดิ์มงคลความอุดมสมบูรณ์ของคนในหมู่บ้านหลังฤดูเก็บเกี่ยว และมีความเชื่อว่าหากบรรพบุรุษเคยจัดประเพณีงานบุญกลางบ้านขึ้น ณ สถานที่ใด ต้องมีการกระทำสืบต่อในสถานที่นั้นเป็นประจำทุกปี หากยกเลิกไม่กระทำต่อ จะเกิดภัยพิบัติแก่หมู่บ้านนั้น

ประเพณีบุญกลางบ้านของชาวลาวครั่ง นิยมจัดขึ้นในเดือน 6-7 ของทุกปี มักจะประกอบพิธีในวันพระแรกของเดือน 7 ก่อนจะทำพิธีผู้ชายในหมู่บ้านจะช่วยกันนำสายสิญจน์ไปล้อมหมู่บ้าน จัดหาทราย น้ำ ที่ใช้ทำน้ำมนต์ในพิธีในตอนเช้า นิมนต์พระสงฆ์จากวัดโพรงมะเดื่อมาเจริญพระพุทธมนต์เย็น ชาวลาวครั่งจะมาร่วมสวดมนต์ ฟังธรรม จากนั้นชาวบ้านแต่ละครัวเรือนจะเตรียมทำกระทงจากกาบกล้วยรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสหรือสามเหลี่ยมขนาดกว้างประมาณ 1 ศอก ยาว 1 ศอก จำนวน ใบ เพื่อนำไปวางตามทิศ 8 ทิศ มีเชือกผูกสำหรับหิ้ว ช่างในกระทงใส่ข้าวขาว ข้าวดำ (ข้าวสุกใช้ดินขมหม้อย้อมข้าว) ข้าวแดง (ข้าวสุกใช้ดินหม้อและปูนแดงย้อม) กับข้าว

ขนม ผลไม้ มีขวดน้ำเล็ก ๆ ใส่ลงไปด้วย และเดินเป็นรูปคนเท่าจำนวนคนในครัวเรือนของแต่ละครอบครัว และ
ปั้นรูปสัตว์เลี้ยงของตน เช่น วัว หมู ไก่ หมา ใส่ลงไปในกระทงพร้อมด้วยมดที่ใช้ในการประกอบพิธีไปวางไว้บริเวณ
ทางสามแพร่งและกล่าวคำว่า “ตากลี ยายกาลา ถึงปีถึงเดือนก็เอาของมาแลกเปลี่ยน ณ บัดนี้ก็อย่ามารบกวน ก็
ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข” จากนั้นเดินหันหลังกลับ ไม่หันไปมองกระทง พร้อมใช้มดทำเป็นเครื่องหมายกากบาท เพื่อ
ไม่ให้สิ่งชั่วร้ายตามมา เสร็จพิธีแล้วชาวลาวครึ่งจะมารับประทานอาหารร่วมกัน

นอกจากนั้น ทุกเดือนชาวบ้านในชุมชน จะไปร่วมทำบุญที่วัดโพรงมะเตือ เป็นประจำ เช่น วันพระ วัน
มาฆบูชา วันสงกรานต์ วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา ออกพรรษา เป็นต้น

ส่วนที่ 3 แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง เทศบาลตำบลโพรงมะเตือ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ในชุมชนเทศบาลโพรงมะเตือ ให้มีความเข้มแข็ง
และเป็นรูปธรรม มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้น รัฐบาลและหน่วยงานราชการต่าง ๆ ควรดำเนินการดังต่อไปนี้

1. มีนโยบายส่งเสริม สนับสนุนให้ชุมชนนำวิถีชีวิตและวัฒนธรรมลาวครึ่งมาพัฒนาเป็นแหล่ง
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดนครปฐม เช่น การจัดนิทรรศการประวัติศาสตร์ลาวครึ่ง ตลาดนัดชุมชนลาวครึ่ง
 เป็นต้น
2. ส่งเสริมการพัฒนาและสนับสนุนให้ชุมชนเทศบาลตำบลโพรงมะเตือ เป็นแหล่งเรียนรู้และแหล่ง
อนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครึ่งในจังหวัดนครปฐม เช่น แหล่งเรียนรู้ผ้าทอลาวครึ่ง แหล่งเรียนรู้ผ้าพื้นบ้าน
 เป็นต้น
3. สนับสนุนให้ชุมชนเทศบาลตำบลโพรงมะเตือ จัดตั้งพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ลาวครึ่ง เพื่อการอนุรักษ์
วัฒนธรรม เก็บรักษาและดูแลสิ่งของที่สำคัญทั้งในด้านประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมของชุมชน
เทศบาลโพรงมะเตือ
4. สนับสนุนให้สถาบันการศึกษาในชุมชน รมรงค์ให้นักเรียนแต่งกายด้วยผ้าพื้นเมืองของไทยหรือชุด
ลาวครึ่งในสัปดาห์ละครั้ง เพื่อร่วมสืบสานวัฒนธรรมให้เด็กและเยาวชนในชุมชน
5. สนับสนุนทุนวิจัยแก่สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาวิจัยอย่างมีส่วนร่วมกับ
ชุมชน รวมทั้งศึกษาแนวทางการสืบทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ในชุมชนเทศบาลตำบลโพรง
มะเตือต่อไป
6. สนับสนุนการจัดทำฐานข้อมูลวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ในชุมชนเทศบาลตำบลโพรงมะเตือ
เป็นระบบฐานข้อมูลสารสนเทศที่รวบรวมบริบททางวัฒนธรรม รวมทั้งสภาพปัจจุบัน เพื่อการเรียนรู้และเผยแพร่
วัฒนธรรม โดยมีการเผยแพร่ทั้งในลักษณะฐานข้อมูลออนไลน์ หนังสือและเอกสารควบคู่กันไป และควรให้เทศบาล
ตำบลโพรงมะเตือ เป็นแหล่งจัดเก็บฐานข้อมูลและดูแลระบบสารสนเทศที่สร้างขึ้นต่อไป

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเตือ
อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ชาวลาวครึ่งโพรงมะเตือ ส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา และมี
ประเพณีปฏิบัติเช่นพุทธศาสนิกชนทั่วไป สอดคล้องกับงานวิจัยของญาณภัทร ยอดแก้ว (2559) ผลการวิจัยพบว่า
ในชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครึ่งตำบลห้วยด้วน มีการรักษา สืบสานและถ่ายทอดวัฒนธรรมวิถีพุทธที่เข้มข้นผ่าน
ประเพณีสำคัญๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครึ่ง คือ การแห่ธงสงกรานต์ การทำบุญกลางบ้าน และ
สารทเดือนสิบ

นอกจากนั้น ผลการวิจัยพบว่า อัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ได้แก่ ประวัติศาสตร์ ลักษณะครอบครัว
อาชีพ อาหาร การแต่งกาย ภาษา ศาสนาและความเชื่อ สอดคล้องกับงานวิจัยของธิดิพงค์ มีทอง (2559)
ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มชาวลาวครึ่งที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยปัจจุบันประกอบด้วย 2 กลุ่มใหญ่ ในทาง

ประวัติศาสตร์ ในช่วงของการทำศึกสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ชาวลาวครั้งทั้งสองกลุ่มนี้มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย นับตั้งแต่ นครปฐม สุพรรณบุรี ราชบุรี จากนั้นจึงมีการขยายพื้นที่ไปยังจังหวัด รอบข้าง เมื่อประชากรในชุมชนเพิ่มจำนวนมากขึ้น ปัจจุบันมีชาวลาวครั้งที่ตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ภาคกลางหลายจังหวัดนับตั้งแต่ภาคกลางตอนบน และภาคกลางตอนล่าง ได้แก่ พิษณุโลก พิจิตร อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ สุโขทัย เพชรบูรณ์ กำแพงเพชร ลพบุรี ชัยนาท อุทัยธานี ตาก กาญจนบุรี นครปฐม ชาวลาวครั้งจำนวนมากอพยพมาตั้งถิ่นฐานบริเวณที่ราบลุ่มภาคกลางนับตั้งแต่ต้นนครชัยศรี จนกระทั่งที่ตำบลห้วยด้วนซึ่งมีพื้นดินอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างมาก ชาวลาวครั้งในตำบลห้วยด้วน นิยมสร้างบ้านอยู่ใกล้ๆกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกในครอบครัวมักจะทำบ้านที่ไม่ไกลจากญาติของตน จึงทำให้มีสายสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกที่แนบแน่นเป็นอย่างมากเนื่องจากการพบปะกันอยู่บ่อยครั้ง

เอกสารอ้างอิง

- กขพรรณ คมขำ. 2557. การพัฒนาหลักสูตรเรื่องภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ลพบุรี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- กนกวรรณ บริสุทธิ์ และคณะ. 2542. การใช้ภาษาของลาวครั้งในหมู่บ้านทุ่งตาเปี้ยว ตำบลลงประคำ อำเภอพรมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ; การศึกษาทางมานุษยคดีด้านการพูด. พิษณุโลก: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- คณะศึกษาศาสตร์. (2557). เอกสารโครงการสืบสานประเพณีชาวลาวครั้ง. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- คณินุช มียะบุญ. 2537. การปรับตัวต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงของลาวครั้งที่บ้านโคก จังหวัดสุพรรณบุรี. นครปฐม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตกวี กระจำเฒ. 2557. ความเชื่อและพิธีกรรมการนับถือผีบรรพบุรุษของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งในอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม. ชลบุรี: วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จินดา ชาตวิงษ์. 2529. การศึกษาลักษณะของภาษาลาวครั้งที่บ้านห้วยด้วน อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม. นครปฐม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ญาณภัทร ยอดแก้ว. 2559. การสืบสานวัฒนธรรมวิถีพุทธของชาติพันธุ์ลาวครั้งตำบลห้วยด้วน อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม. นครปฐม: รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- จิตติพงษ์ มีทอง. 2559. การศึกษาอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั้ง ตำบลห้วยด้วน อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม. นครปฐม: บทความวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- นุจิรา รัตมีไพบูลย์. 2549. โครงการการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานผลิตภัณฑ์ผ้าจากลาวครั้ง หมู่ที่ 4 บ้านทุ่ง ตำบลห้วยขมิ้น อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- พระสยาม กาฬภักดี (อหีสโก). 2550. ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของชาวลาวครั้งบ้านบ่อกรูและบ้านทุ่งกฐิน ตำบลบ่อกรู อำเภอดอนตูมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- พัชราณี วัฒนชัย. 2546. การศึกษาวิเคราะห์สวดลายผ้ามัดหมี่ของกลุ่มคนไทยเชื้อสายลาวครั้งในจังหวัดภาคกลางของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพรินทร์ สุขพินิจ. 2557. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีขึ้นหอเจ้านายของชุมชนลาวครั้ง หมู่บ้านโคก อำเภอดอนตูม จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ลพบุรี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. 2559. ประวัติความเป็นมาของเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ. นครปฐม: แหล่งเรียนรู้ระบบเครือข่ายเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ. เข้าถึงได้จาก <http://home.npru.ac.th/st/general.html>
- รัชฎา สุขแสงสุวรรณ. 2547. ไทคัง ไทเวียง. กรุงเทพมหานคร: ภูมิปัญญา.

- รุจี ศรีสมบัติ. 2553. ผ้าทอลาวครั้ง: การอนุรักษ์ฟื้นฟูและพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอในวิถีชีวิต. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิราวรรณ ชาติบุตร. 2546. วัฒนธรรมและแนวทางอนุรักษ์สิ่งทอพื้นถิ่นในวิถีชีวิตลาวครั้ง : กรณีศึกษาชุมชนใน ตำบลโคกหม้อ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดอุทัยธานี. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- วีรวัดน์ วรายน. 2550. ความมีตัวตนของผีในวัฒนธรรมลาวครั้งที่มีสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมธรรมชาติและสภาพแวดล้อมสรรค์สร้างของสถาปัตยกรรมพื้นถิ่น. นครปฐม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สามารถ รอดสำราญ. 2557. ลาวครั้ง (ไทยแดง). โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย: นครปฐม.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ . 2559. คือเค้าโครง แห่งโพรงมะเตื่อ. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพโดยสำนักส่งเสริมสุขภาพชุมชน (สำนัก 3).
- สุพิศ ศรีพันธุ์. 2551. ภูมิปัญญาการทอผ้าของคนไทยเชื้อสายลาวครั้งในเขตอำเภอดงหลวงนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี. ขอนแก่น: การศึกษาอิสระ, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุมาลี ปิ่นทอง. 2552. การอนุรักษ์ฟื้นฟูและสืบสานภูมิปัญญาด้านโหราศาสตร์ของลาวครั้งเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนของจังหวัดนครปฐม. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เสาวนีย์ อารีจางเจริญ. 2556. การศึกษาลวดลายผ้าทอโบราณของชนชาติลาวครั้ง บ้านโคกหม้อ จังหวัดอุทัยธานี. กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- อัญญาพร ทองบริสุทธ์. 2547. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตผ้าจากพื้นเมืองของชุมชนลาวซี และลาวครั้ง อำเภอดงหลวงนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.